

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.02.1990, sp. zn. 7 To 22/90, ECLI:CZ:NS:1990:7.TO.22.1990.1

Číslo: 56/1990

Právní věta: Jestliže je odsouzený částečně účasten amnestie prezidenta republiky z 8. 12. 1989 a současně u něho přichází v úvahu aplikace amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 1990, potom v případě splnění podmínek uvedených v § 370 tr. ř. soud nejprve stanoví trest za trestné činy, případně přečiny amnestií z 8. 12. 1989 nedotčené, a teprve potom, po právní moci tohoto rozhodnutí, se může zabývat otázkou, zda a v jakém rozsahu je odsouzený účasten amnestie prezidenta republiky z 1.1.1990. O obou otázkách nelze rozhodnout dvěma výroky v jednom rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.02.1990

Spisová značka: 7 To 22/90

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Amnestie

Předpisy: 141/1961 Sb. § 370 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56

Jestliže je odsouzený částečně účasten amnestie prezidenta republiky z 8. 12. 1989 a současně u něho přichází v úvahu aplikace amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 1990, potom v případě splnění podmínek uvedených v § 370 tr. ř. soud nejprve stanoví trest za trestné činy, případně přečiny amnestií z 8. 12. 1989 nedotčené, a teprve potom, po právní moci tohoto rozhodnutí, se může zabývat otázkou, zda a v jakém rozsahu je odsouzený účasten amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 1990. O obou otázkách nelze rozhodnout dvěma výroky v jednom rozhodnutí.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 28. 2. 1990 sp. zn. [7 To 22/90](#))

Nejvyšší soud ČSR podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil usnesení krajského soudu v Ostravě z 18. 1. 1990 sp. zn. 2 T 10/79 a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 1990 sp. zn. 2 T 10/79 bylo podle § 368 tr. ř. rozhodnuto, že odsouzený doc MUDr. R. K., CSc., je 1. účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 a podle článku II odst. 2 písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o této amnestii se mu promíjí z uloženého trestu odnětí svobody část trestu ve výši dvou roků a osmi měsíců. Současně bylo pod bodem 2. výroku tohoto usnesení rozhodnuto, že odsouzený je účasten i amnestie prezidenta republiky z 8. 12. 1989, a to vzhledem k článku I a II rozhodnutí o této amnestii.

Proti tomuto usnesení krajského soudu v Ostravě podal v zákonné třídenní lhůtě krajský prokurátor stížnost, ve které namítl, že výrok pod bodem 2. usnesení je nadbytečný.

Zástupce Generální prokuratury ČSR, přítomný neveřejnému zasedání, naproti tomu vyslovil názor, že uvedený výrok není nadbytečný, ale přímo nezákonný, neboť krajský soud měl postupovat nejprve podle § 370 odst. 1 tr. ř. a teprve potom podle § 368 tr. ř.

Navrhl proto, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soudu České socialistické republiky přezkoumal z podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k těmto zjištěním a závěrům:

Rozsudkem krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 1979 sp. zn. 2 T 10/79 byl doc. MUDr. R. K., CSc., odsouzen pro trestné činy opuštění republiky podle § 109 odst. 1, 2 tr. zák., zavlečení do ciziny podle § 233 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a přečin proti zájmům socialistické společnosti v oblasti styku s cizinou podle § 5 písm. d) zák. č. 150/1969 Sb. Za tyto delikty byl podle § 233 odst. 2, § 35 odst. 1 tr. zák. obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Současně byl podle § 51 odst. 1 písm. a) tr. zák. obžalovanému uložen trest propadnutí majetku.

K odvolání obhájce obžalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší soud ČSR, který ze dne 12. 3. 1980 pod sp. zn. 7 To 9/80 rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným trestnými činy opuštění republiky podle § 109 odst. 2 tr. zák., zavlečení do ciziny podle § 233 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a trestným činem únosu podle § 216 odst. 1 tr. zák. a za tyto trestné činy a přečin proti zájmům socialistické společnosti v oblasti styku s cizinou podle § 5 písm. d) zák. č. 150/1969 Sb., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčen, mu podle § 233 odst. 2, § 35 odst. 1 tr. zák. uložil trest odnětí svobody v trvání 8 roků. Pro výkon tohoto trestu zařadil obžalovaného podle § 39a odst. 3 tr. zák. do druhé nápravně výchovné skupiny a současně mu uložil podle § 51 odst. 1 písm. a) tr. zák. trest propadnutí majetku.

Dne 8. prosince 1989 vyhlásil prezident republiky rozhodnutí o amnestii. V článku III prominul pravomocně uložené nepodmíněné tresty odnětí svobody nebo jejich zbytky, pokud byly přede dnem tohoto rozhodnutí uloženy za trestné činy uvedené v článku I a za přečiny uvedené v článku II tohoto amnestijního rozhodnutí, s účinkem, že se dnem tohoto rozhodnutí na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. V článku I je uveden také trestný čin opuštění republiky podle § 109 tr. zák.

Nejvyšší soud ČSR po přezkoumání napadeného rozhodnutí zjistil, že krajský soud v Ostravě se do 18. 1. 1990, tedy do doby, kdy rozhodoval o účasti odsouzeného na amnestii prezidenta republiky vyhlášené dne 1. 1. 1990, nezabýval otázkou, zda a v jakém rozsahu je odsouzený účasten amnestie prezidenta republiky, vyhlášené dne 8. 12. 1989, ač jeho povinností bylo tak učinit. S ohledem na toto pochybení neměl krajský soud vytvořeny podmínky k tomu, aby se mohl zabývat otázkou případné účasti odsouzeného na amnestii prezidenta republiky, vyhlášené dne 1. 1. 1990.

Procesní postup, který krajský soud v Ostravě aplikoval v napadeném rozhodnutí, byl tedy nesprávný, neboť v případě kladného zjištění, že odsouzený je účasten amnestie prezidenta republiky z 8. 12. 1989, měl tento soud postupovat podle § 370 odst. 1 tr. ř.

Podle § 370 odst. 1 tr. ř., byl-li amnestií zcela nebo zčásti prominut trest jen za některý z trestných činů, za něž byl uložen úhrnný nebo souhrnný trest, který nebyl dosud zcela vykonán, stanoví soud podle vzájemného poměru závažnosti přiměřený trest za trestné činy amnestií nedotčené. Rozhodnutí o tomto postupu činí ve veřejném zasedání soud, který trest uložil v prvním stupni.

Teprve po právní moci takto učiněného rozhodnutí se krajský soud v Ostravě měl a mohl zabývat otázkou, zda a v jakém rozsahu je odsouzený účasten později vyhlášené amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 a rozhodovat o této otázce v neveřejném zasedání.

Soud prvního stupně pochybil, když důsledně nezachoval shora uvedený postup, přičemž takto zkrátil odsouzeného na jeho právech.